ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

Γιατροὶ ἐνταφιαζόμενοι ζωντανοί !... Πῶς ξεφορτώθηκε ὁ Σίλβα τὶς γυναῖκες. Οἱ πελάτες τοῦ Χιρακ. Ὁ θανατός του. Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ΄ καὶ ὁ ἀββᾶς Μπρουέ. Τὸ μυστηριῶδες βιβλίο τοῦ Μπερχάβε. Ἡ... σφαγὲς τοῦ Φρειδερίκου τῆς Πρωσσίας.

Οἱ γιατροί, τὸν παληὸ καιρό, δὲν τά... καλοπερνοῦσαν ὅπως σήμερα... Ὁ θανατος τῶν πελατῶν τους ἐσήμαινε πολλὲς φορὲς καὶ τον δικό τους θανατο. Τέτοια παραδείγματα ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλά. Τὸ πιὸ γνωστο εἶνε καὶ τῶν γιατρῶν τῆς Ὠστρογιλδης, της συζύγου τοῦ Γοντραν, βασιλέως τῆς Βουργουνδίας ἡ ὁποία, λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει, ἀπεσπασε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της ἕνα διάταγμα ποὺ ὥριζεν ὅτι μετὰ τὸ θανστό της θὰ ἐθάφοντο μαζί της καὶ... οἱ δυο τους γιατροί, ὅπερ καὶ ἐγένετο !...

***

Ὁ διάσημος γιατρὸς Σίλβα εἶχε πάει κάποτε, χάριν ἀναψυχῆς, στὸ Μπορντώ. Μολις ὅμως ἐκυκλοφόρησε ἡ εἴδησις τῆς ἀφίξεώς του, το ξενοδοχεῖο του ἐπολιορκηθηκεν ἀπὸ ὅλες τὶς κυρίες τῆς πολεως, που ἐθεώρησαν καθῆκον τους να ὑποβληθοῦν σε ἐξέταση ἀπὸ τον νευρολογο τῆς μοδας. Ὁ Σίλβα δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ... Ἐνῶ εἶχε παει στὸ Μπορντὼ γιὰ ν' ἀναπαυθῇ, προέβλεπε ὅτι μὲ την μανια ποὺ εἶχε πιασει τις κοσμικες κυρίες δὲν θὰ τοῦ ἔμενε καιρος οὔτε νὰ φαῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ ! Ἐσκέφθηκε τότε τὸ ἑξῆς τέχνασμα. Ἐργῆκε σεον προθάλαμο καὶ ἐδηλωσε ὅτι θὰ ἐξήταζε πρῶτα ὅσες κυριες ἔπασχαν ἀπο... ἐπιληψια. Ἡ ἐνθουσιώδεις πελάτιδές του δὲν περίμεναν νὰ τοὺς τὸ ἐπαναλαβῃ αὐτὸ δυὸ φορές. Ὁ φόβος μη διαδοθῇ στὴν πολη πὼς ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀσθενεια τὶς ἔκανε νά... τραποῦν εἰς ἄτακτον φυγήν ! Κι' ἔτσι ὁ ἐξυπνος καθηγητὴς ἔμεινε ὅσο ἤθελε στὸ Μπορντὼ χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπο κανενα.

***

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν διάσημο καθηγητὴ Χιράκ :

— Πῶς ἀναστηθηκε ὁ Λάζαρος ;

— Καὶ πῶς θελετε νὰ το ξέρω αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Χιρακ. Μηπως ἦταν πελάτης μου ὁ Λάζαρος ; Οἱ δικοι μου πελατες... δὲν ἀνασταινονται ποτε !

***

Ἰδοὺ κι' ἕνα ἄλλο ἀνέκδοτο τοῦ ἴδιου διασήμου γιατροῦ.

Ὁ Χιράκ προσεβλήθη κάποτε ἀπὸ ἀποπληξία. Ἔσπευσαν αμεσως νὰ τον περιποιηθοῦν διαφοροι συνάδελφοί του, οἱ ὁποῖοι ἀπεφανθησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ γίνῃ φλεβοτομία. Τοῦ ἔγινε, πράγματι, ἡ χειρουργικη αὐτη ἐπεμβασις, καὶ το αἷμα ἐρρευσεν ἄφθονο. Ὁ Χιρακ, ποὺ εἶχε χάσει τὶς αἰσθησεις του, συνῆλθε καλως σε λιγο καὶ ἀρχισε νὰ παραλληρῇ. Ἐνομιζε ὅτι εἶχε κληθῆ ὁ ἴδιος σὲ κάποιον ἀρρωστο... Μηχανικά, τοτε, με το δεξι του χερι ἔπιασε τὸν σφυγμὸ τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ, εον ἐξήτασε καὶ κατοπιν φώναξε :

— Με φωνάξατε πολυ αργά. Κανατε φλεβοτομια στὸν ἀσθενῆ κι' ἀφήσατε νὰ τρεξῃ πολυ αἷμα. Τον πήρατε στὸ λαιμο σας ! Θα πεθανη...

Καὶ ὁ Χιράκ ἐξέπνευσε.

***

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος συμπαθοῦσε ἐξαιρετικὰ τὸν ἀββᾶ Μπρουὲ γιὰ την εξαιρετικη ἑτοιμοτητα τοῦ πνευματός του. Μια μερα τον συνήντησε στο πυρκο τῶν Βερσαλλιων. Ὁ ἀββᾶς ἐβαδιζε προσεκτικα, γιατὶ ἔπασχαν τα ματια του καὶ δὲν ἔβλεπε καλα.

— Ἐ, πῶς πάνε τα ματια σας ; τον ρωτησε ὁ βασιλεύς.

— Ὁ ἀνεψιός μου ὁ γιατρος λεει πὼς βλεπω τωρα καλλίτερα, ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς.

— Τοτε γιατὶ σκύβετε ἔτσι ;

— Γιατί... δὲν βλεπω διολου Μεγαλειότατε !

***

Ὅταν πέθανε ὁ διάσημος ἰατροφιλόσοφος Μπερχάβε, μεταξὺ τῶν διαφορων πραγμάτων του βρεθηκε κι' ἕνα βιβλίο σφραγισμένο, το ὁποῖον, καθως σημειωνε ὁ ἴδιος ὁ Μπερχάβε, περιειχε ὅλα τα μυστικὰ τῆς τέχνης του. Το βιβλιο αὐτο ἐτεθη εἰς δημοπρασίαν, ἀγοράσθηκε δε αντὶ μυθώδους ποσοῦ. Ὁ ἀγοραστής, μόλις το πῆρε, ἔσπευσε νὰ τ' ἀνοιξῃ. Ποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις του ὅταν εἶδε ὅτι ὅλες του οἱ σελίδες ἦσαν λευκες, ἄγραφες, καὶ ὅτι μόνον στην πρώτη σελιδα ὁ ἰατροφιλόσοφος εἶχε σημειώσει τὴν ἑξῆς συνταγή : *Διατηρεῖτε τὸ κεφαλὶ ψυχρό, ἀφήνετε τὴν κοιλιὰ ἐλεύθερη, κρατεῖτε τὰ πόδια θερμὰ καὶ... στεῖλτε τοὺς γιατροὺς στὸ διάβολο !*

***

Ὁ διάσημος παρισινὸς ἰατρὸς καὶ ἀκαδημαϊκὸς Μαλουὲν εἶχε γίνει ὁ γιατρὸς τῆς μόδας. Ἐπιζητοῦσαν κυρίως τὶς ἰατρικές του συμβουλὲς οἱ διάφοροι σοφοὶ καὶ λόγιοι τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Μαλουὲν ὅμως ἦταν πολὺ ἰδιότροπος καὶ δὲν ἐπιδεχόταν τὴν παραμικρὴ συζήτηση ἐπάνω στὸν τρόπο τῆς θεραπείας ποὺ ὑπέβαλε. Ἐννοοῦσε οἱ ἀσθενεῖς του νὰ τοῦ ἔχουν ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ τρέφουν ἄπειρο σέβας πρὸς τὴν ἐπιστήμη του. Ὅποιος παρέβαινε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ὅρους γινόταν θανάσιμος ἐχθρὸς του

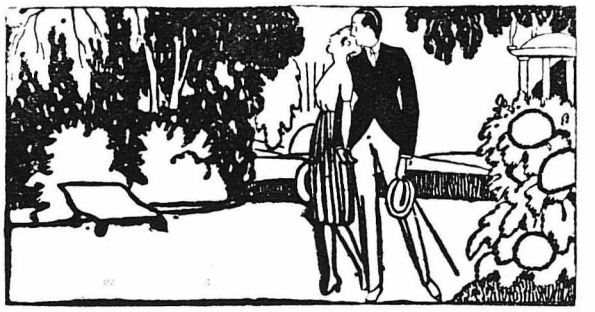

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

«Νενικήκαμεν !...»

Κατὰ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1809, ὅταν ὁ στρατάρχης Λάν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πολύνεκρη μάχη ἐκυρίευσε τὴν Ρατισμπόν, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου, σοβαρὰ τραυματισμένος, τρέχει δρομαίως ἔφιππος σ' ἕνα ὕψωμα, ὅπου ὁ Ναπολέων — τραυματισμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ πρωΐ, στὴ φτέρνα — στεκότανε περικυκλωμένος ὀπὸ τὸ Ἐπιτελεῖο του. Ὁ ἀγγελιαφόρος κατεβαίνει ἀπὸ τ' ἄλογο καὶ μόλις κρατούμενος στὰ πόδια του, κατάχλωμος καὶ κλονιζόμενος, μὲ τὴ στολὴ σκεπασμένη ἀπὸ αἷμα καὶ κουρνιαχτό, φωνάζει ἔξαλλος :

— Μεγαλειότατε, νικήσαμε ! Ἡ Ρατισμπὸν εἶνε δική μας ! Κυττᾶχτε τὶς σημαῖες μας ποὺ κυματιζουν ἐπάνω στὰ τείχη τῆς πόλεως ! Μεγαλειότατε, κυττᾶχτε τοὺς ἀετούς σας !...

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι πληγωμένος ; λέγει μὲ συγκίνησι ὁ Ναπολέων.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε, εἶμαι σ κ ο τ ω μ έ ν ο ς ! ἀπαντᾷ ὁ ἥρως.

Καὶ πέφτει μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ αὐτοκράτορος.

***

Ἡ Ἰωσηφίνα καὶ τὸ ἐλάφι

Ὅταν ὁ Αὐτοκράτως ἤθελε νὰ κυνηγήσῃ ἐλάφι ἢ ἀγριόχοιρο, ἔβγαινε ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα κατὰ τὰ χαράματα, συνοδευομενος ἀπὸ ὅλη τὴν κυνηγετική του ἀκολουθία. Ἡ Ἰωσηφίνα καὶ ἡ κυρίες τῆς τιμῆς παρακολουθοῦσαν τὸ κυνῆγι, ἔφιππες, μὲ βαθυπράσινο φόρεμα ἁμαζόνος καὶ καπελλάκι μὲ μικρὸ φτερὸ ἄσπρο ἢ μαῦρο. Σ'ἕνα μεγάλο κυνῆγι στὸ Φοντενεμπλώ, ἕνα ἐλάφι κυνηγημένο ἔντρομο, πληγωμένο ἔφθασε στὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ Αὐτοκράτειρα. Τὸ εἶχαν λαβώσει στὰ πόδια. Ἡ Ἰωσηφίνα συγκινημένη εἶπε στὸν Αὐτοκράτορα.

— Ναπολέων, σοῦ ζητῶ, ἔλεος γιὰ τὸ ζῶο αὐτό ! Εἶνε τόσο ὡραῖο ! Μὴ τὸ σκοτώσῃς !

Ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε νὰ περιποιηθοῦν τὸ πληγωμένο ἐλάφι καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό της μιὰ χρυσῆ ἁλυσσίδα καὶ τὴν ἐπέρασε στὸ λαιμὸ τοῦ ὡραίου ἀγριμιοῦ. Οἱ κυνηγοὶ ἔδεσαν τὶς πληγές του, τὸ ἐπῆραν στὰ Ἀνάκτορα καὶ τὸ ἄφησαν μέσα στὸ μεγάλο Ἀνακτορικὸν κῆπο. Σὲ λίγον καιρὸ τὸ ἐλάφι, γιατρεμένο, ἡμερωμένο, στολισμένο πάντοτε μὲ τὴ χρυσῆ ἁλυσσίδα, ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίνα καὶ ἔπερνε ψωμὶ ἀπὸ τὰ χέρια της.

Κάποτε, ἕνας φίλος του μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε τσακωθῆ γιὰ τοὺς λογους αὐτοὺς ἔπεσε ἄρρωστος. Ὁ Μαλουεν τὸν ἐπεσκέφθη καὶ τοῦ εἶπε ψυχρά :

— Σὲ μισῶ, θὰ σὲ γιατρεύσω, καὶ δὲν θὰ σὲ ξαναϊδῶ ποτὲ πιά...

Ἔτσι καὶ συνέβη...

Κάποτε ἄλλοτε πάλι, ἕνας διάσημος φιλόσοφος πῆγε καὶ τὸν βρῆκε ὅπως τόν εὐχαριστήσῃ γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, εἶχε γιατρευθεῖ ἐντελῶς χρησιμοποιῶν κάποιο φάρμακο, ποὺ τοῦ εἶχεν ὑποδείξει. Ὁ Μαλουὲν τὸν ἐκοίταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ τοῦ εἶπε :

Ἀγκαλιάστε με ! Πρώτη φορὰ βλέπω ἕναν ἄνθρωπο πού... ἀξίζει νὰ εἶνε ἀσθενής !

***

Ἡ οἰκειότης ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ Φρειδερίκου Β' τῆς Πρωσσίας καὶ τῶν αὐλικῶν του ἔχει μείνει παροιμιώδης.

Μιὰ μέρα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ Ρόσμπαχ ὁ Φρειδερῖκος ἔλεγε στὸν στρατηγό του Κίντο Ἰτσίλιο πὼς ἂν ἔχανε τὴν μάχη αὐτὴ θὰ ἀποσυρόταν στὴ Βενετία ὅπου θὰ ζοῦσε ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ.

— Ὥστε ἐννοεῖτε νὰ ἐξακολουθήσετε τὶς σφαγές, Μεγαλειότατε ; τὸν ἠρώτησε ὁ στρατηγὸς χαμογελῶντας.